

Ölüm Gazeli

◆ Fatih Okumuş

1.
ölümü gelin gibi bağına bastın gülüm
yanına sevgili gibi usulca geldi ölüm

ölüme hayat verdi onu kucaklayışın
uğruna derde düştü divâne oldu ölüm

bir ömür özleminle yandı kavruldu inan
seni tam bulduğunda elinden saldı ölüm

bilmem ki kaçınıcı kez miraca yükselirken
üzerine bastığın küçük bir daldı ölüm

eğildi eğildi sanki yerlere değdi
peşinden yüzyıllarca uykuya daldı ölüm

uyanınca anladı ne çabuk gittiğini
hasretini tadınca kendini bildi ölüm

geçiyorken başını okşayınca sevindi
gidince hem yetim hem öksüz kaldı ölüm

senden sonra ölüme dünya bir zindan oldu
başını rast geldiği âşığa çaldı ölüm

2.
sevgili ölüm bile sana öyle yakıştı
öyle doğal ki sanki bir gül şuranda ölüm

ölüm hiç gülmemişti seni görene kadar
bir kez senin oldu ya sarhoş şu anda ölüm

kimseye senin kadar sevinerek gitmedi
ebediyyen kaybetti seni bir anda ölüm

sen “övülmüş makam” a adım adım yürürken
rüzgâr gibi savuştun öldü arkanda ölüm

diyorlar ki sevgili kapıya gelmiş ölüm
bilmem ki ben nerdeyim hani ne yanda ölüm

yanına sevgili gibi usulca geldi ölüm
ölümü gelin gibi bağına bastın gülüm

Farkında Olmazdın

◆ Mustafa Pınarbaşı

ne bir ışık yanar, ne de bir yıldız
sen giderdin, uzak, yakın demeden
mevsim durup durup kışa da dönse
bulutlar yırtılsa bakışlarımda
farkında olmazdın ağladığımın

çiçekler çırpınmaz ölürken bile
uğultusuz suya benzerler en çok
bir gözüm rıhtımda beklerdi seni
bir gözüm, güneşin battığı yerde
farkında olmazdın ağladığımın

bazen bir kuş gibi konuverirdim
penceren bir susku içinde saklı
gözlerin gözümden kopan bir gölge
ellerin görürdü ruhun duyardı
farkında olmazdın ağladığımın

taşa dokunurdum, suya, toprağa
bedenim hafifler, kanım donardı
bir ölmek çarpardı can kafesime
sen giderdin, peşin sıra yıllarım
farkında olmazdın ağladığımın